

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16Co/43/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117209785
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Prikrylová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3117209785.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Prikrylovej a členiek senátu JUDr. Ivety Záleskej a JUDr. Ivce Čelkovej v spore žalobcu: E. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom O. XXX/X, B., právne zastúpeného Advokátska kancelária Podhorský & Partners, s.r.o., so sídlom Ventúrska 1, Bratislava - mestská časť Staré Mesto 811 01, IČO: 46 962 000, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia a zaplatení primeraného finančného zadostučinenia, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 20Csp/89/2017-82 zo dňa 14. septembra 2018 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Trenčín č.k. 20Csp/89/2017-132 zo dňa 26. marca 2019, takto

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému sa proti žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s poukazom na ust. § 52 ods. 1,2,3 a 4, § 53 ods. 1-3, §53 ods. 5, § 39, § 107 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 456 zákona č. 40/1964 Občianskeho zákonníka, § 497 Obchodného zákonníka, § 2 písm. a/, b/, § 3 ods. 1a 2, § 4 ods. 1,2 a 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Na odôvodnenie svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že žalovanému vyplatil na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere peňažné plnenia, na ktoré nemal žalovaný nárok, pretože podľa žalobcu zmluva o spotrebiteľskom úvere je neplatná pre nedodržanie písomnej formy, a žalovanému nevznikol nárok na úrok a poplatky pre absenciu zákonných náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere a aj dohodnutá odplata za úver je neprimerane vysoká a teda neplatná pre rozpor s dobrými mravmi. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že sporové strany uzavreli dňa 25.9.2009 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 8400023621. Zmluva o úvere je upravená v ust. § 497 Obchodného zákonníka a z obsahu uzavretej zmluvy vyplýva záväzok žalovaného ako veriteľa poskytnúť žalobcovi ako dlžníkovi úver v dojednanej sume, a záväzok žalobcu a spoludlžníčky L. P. vrátiť veriteľovi istinu úveru spolu s dojednanou odplatou. Ide zároveň o spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 ods. 1 a nasl. Občianskeho zákonníka a podľa zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Žalobca obsah zmluvy a

formulárových zmluvných podmienok pred jej podpisom podstatným spôsobom nemohol ovplyvniť. Zákon č. 258/2001 Z.z. vyžaduje, aby zmluva

o spotrebiteľskom úvere v písomnej forme spĺňala prísne obsahové náležitosti. Preskúmaním zmluvy o spotrebiteľskom úvere súd prvej inštancie zistil, že zmluva neobsahuje údaje

o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ktoré náležitosti musia byť v zmluve obsiahnuté podľa ust. v zmysle § 4 ods. 2 písm. i/ Zákona č. 258/2001 Z.z..

V zmluve je uvedená celková výška mesačnej splátky, termíny a počet splátok, čo je nedostatočný údaj, pretože nie je zrejmé, koľko z každej splátky sa započítava na istinu, koľko na úrok, koľko na poplatok. Na uvedenom nemení nič ani to, že spotrebiteľ si môže po uzavretí zmluvy dodatočne vyžiadať výpis z účtu v podobe amortizačnej tabuľky, ktorá obsahuje informácie o splátkach, pretože zákon jednoznačne vyžaduje, aby zmluva už v čase jej uzavretia mala predpísané náležitosti. Povinnosťou dodávateľa je uviesť celkovú výšku splátky a jej rozčlenenie na jednotlivé zložky. Nutnosť špecifikovať splátky takýmto spôsobom však bola už viackrát judikovaná súdmi vyššej inštancie než sú okresné sudy (napr. v rozsudkoch Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžo 19/2012 zo dňa 12.3.2013, sp. zn. 7Sžo/61/2015 zo dňa 28.6.2016, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 7Co/816/2014 zo dňa 21.1.2015, rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co 220/2014 zo dňa 27.11.2014, sp. zn. 19Co/66/2015 zo dňa 1.12.2015, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/523/2014 zo dňa 25.06.2014, rozsudky Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 27Co/36/2017, 6Co/551/2016, 4Co/263/2015, rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 30.3.2016, sp. zn. 23Co 263/2015, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/172/2016 zo dňa 24.5.2016). Súd prvej inštancie ďalej zistil, že zmluva neobsahuje v zmysle § 4 ods. 2 písm. g/ Zákona č. 258/2001 Z.z. údaj o konečnej splatnosti úveru. Povinnosť uvádzať túto obligatórnu náležitosť zmluvy (teda uviesť konkrétny dátum konečnej splatnosti) bola súdmi už viackrát judikovaná (napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co 286/2014 zo dňa 27.5.2014, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/1201/2015 zo dňa 13.1.2016, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/1546/2014 zo dňa 22.10.2015, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/457/2015 zo dňa 23.3.2016). Jedná sa o rozhodnutia súdov vyšších inštancií, ku ktorým sa tunajší súd prikláňa, pričom všeobecné sudy na takomto výklade citovaného ustanovenia zotrvali ako vyplýva z novšej judikatúry, napr. z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co 122/2017 zo dňa 12.12.2017, rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co 225/2017 zo dňa 25.10.2017, rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co 66/2017 zo dňa 15.8.2017. Táto náležitosť ako aj ostatné zákonné náležitosti musia byť uvedené v zmluve

o úvere, na ktorej pripájajú svoj podpis obe zmluvné strany a ktorá je výsledkom ich súhlasného prejavu vôle, a preto je nepostačujúce, ak tieto náležitosti uvedie žalobca do ním vyhotoveného oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, s ktorým dlžník neprejavil súhlas a vôľu byť viazaný tam uvedenými ustanoveniami. Zároveň súd prvej inštancie zistil, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená RPMN v nesprávnej výške na neprospech spotrebiteľa, a to vo výške 66,04%. Keďže podľa zmluvy o úvere časti 6 údaje o schválenom revolvingovom úvere výška úrokovej sadzby bola 68,85% ročne, aj RPMN, ktorá predstavuje celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru, musela byť minimálne vo výške 68,85%. Ročná percentuálna miera nákladov ako zákonná náležitosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. j/ zákona č. 258/2001 Z.z. musí byť uvedená a to v správnej výške. Je to podstatná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere a je pre spotrebiteľa dôležitá. Ak je tento údaj uvedený

v nesprávnej nižšej výške, má sa za to, ako keby uvedený ani nebol. Ustanovenie § 4 ods.

3 veta druhá Zákona č. 258/2001 Z.z. sankcionuje absenciu týchto náležitostí v zmluve tak, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Medzi stranami nebolo sporu v tom, že žalovaný žalobcovi vyplatil spotrebiteľský úver vrátane revolvingu v úhrnnej výške 1.519,39 Eur. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, keď žalovanému nevznikol nárok na úroky a poplatky, mal žalovaný právo iba na vrátenie istiny poskytnutého úveru vo výške 1.519,39 Eur. Žalobca uhradil žalovanému do 9.2.2013 celkovú čiastku 2.356,61 Eur, ktoré tvrdenia žalovaný nerozporoval, a vyplývajú aj z karty klienta. Žalobca uplatnil bezdôvodné obohatenie v tejto sume. Žalobca neuplatnil bezdôvodné obohatenie titulom jeho poslednej úhrady v sume 1.569,19 Eur na základe poštového poukazu zo dňa 30.9.2014, ktorá platba bola pripísaná žalovanému dňa 2.10.2014; nejedná sa v zmysle § 216 ods. 2 CSP o konanie

o nároku, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu a súd bol viazaný žalobným návrhom žalobcu v zmysle § 216 ods. 1 CSP. Neoprávnený majetkový prospech žalovaného v zmysle § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka predstavujú v zmysle žalobného návrhu a vykonaného dokazovania úroky vyplatené žalovanému zo strany žalobcu v sume 837,22 Eur /2.356,61 Eur - 1.519,39 Eur/, na ktoré nemal žalovaný z vyššie uvedených dôvodov právo. Obsah

tohto záväzkového vzťahu je povinnosť žalovaného ako povinného subjektu, ktorý sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil prijatím plnení nad rámec istiny bez právneho dôvodu vydať tento majetkový prospech oprávnenému subjektu, teda žalobcovi, ktorý je aktívne vecne legitimovaný vzhľadom na to, že vykonal všetky úhrady. Žalovaný vo svojich vyjadreniach riadne namietol premlčanie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Uviedol dátum, od ktorého ráta počiatok plynutia premlčania ako aj dĺžku premlčacej doby, ktorá uplynula pred podaním žaloby na súd.

2. Predmetné právo je právom majetkovým a preto podlieha premlčaniu. Súd prvej inštancie sa teda zaoberal vznesenou námietkou premlčania, pretože premlčané právo podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemožno priznať. Občiansky zákonník v ustanoveniach § 107 ods. 1, ods. 2 rozlišuje subjektívnu dvojiročnú premlčaciu dobu a objektívnu trojiročnú a desaťročnú premlčaciu dobu. Počiatok plynutia subjektívnej dvojiročnej premlčacej doby viaže ustanovenie § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka na moment, keď sa oprávnená osoba dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jej úkor obohatil. Za účelom zaručenia právnej istoty v zmluvných vzťahoch Občiansky zákonník stanovuje v § 107 ods. 2 aj trojiročnú objektívnu premlčaciu dobu a 10 ročnú objektívnu premlčaciu dobu v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia, ktoré plynú od momentu kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu. Objektívna premlčacia doba je konečná, nemôže byť predĺžená subjektívnou premlčacou dobou. Právo sa však premlčí uplynutím subjektívnej premlčacej doby, ktorá môže uplynúť ešte pred uplynutím objektívnej premlčacej doby. Pre posúdenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby je významná skutočná vedomosť oprávneného a nie len možnosť vedomosti o vzniku bezdôvodného obohatenia. Vychádzajúc z uvedeného, je skutočnú vedomosť žalobcu o vzniku bezdôvodného obohatenia potrebné vidieť v inom okamžiku ako v oboznámení sa so skutočnosťou, že úverová zmluva nie je v súlade s právom, v dôsledku čoho nevznikol žalovanému nárok na odplatu. Aby na strane žalobcu mohlo byť usudzované na jeho vedomosť o bezdôvodnom obohatení, musel poznať právo, teda, že v dôsledku neuvedenia zákonných náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere je úver bez úročný a bez poplatkov a v dôsledku neprimeranej výšky odplaty za úver je ustanovenie o tejto odplate neplatné. Vedomosť o obsahu práva je ovládaná zásadou „nezalosť práva neospravedlňuje“, a znalosť práva sa u jeho adresátov (bez ohľadu na to, či majú alebo nemajú právnické vzdelanie) nevyvrátiteľne predpokladá v zmysle § 2 zákona č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky, pričom za okamžik vzniku skutočnej vedomosti o obsahu práva u žalobcu je potrebné považovať deň účinnosti právneho predpisu. Vedomosť o tom, že zmluva nemá predpísané náležitosti, resp. má nesprávne náležitosti treba viazať na okamih, kedy žalobca podpísal zmluvu a oboznámil sa s ňou. Vedomosť žalobcu o tom, že z jeho strany došlo pri splácaní úveru žalovanému k plneniu nad rámec poskytnutej istiny nastáva okamžikom, kedy žalobca uhradí splátku, ktorou poskytnutú istinu prvýkrát preplatí. Žalobca totiž poznal výšku úveru ako aj výšku splátok, a bol schopný sa jednoduchým matematickým výpočtom dozvedieť, kedy začal platiť nad rámec istiny. To, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako takýto jeho nárok, vyplývajúci z týchto skutkových okolností, možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. Uvedené závery korešpondujú so závermi Najvyššieho súdu SR v rozsudku sp. zn. 1Cdo 67/2011, závermi Najvyššieho súdu ČR v rozhodnutiach sp. zn. 28Cdo 685/2011, sp. zn. 28Cdo 3977/2007 a aj so závermi Krajského súdu v Trenčíne v rozsudku sp. zn. 17Co 315/2017 zo dňa 6.9.2017, sp. zn. 17Co 372/2015 zo dňa 27.4.2016. Žalobca podal žalobu na súd dňa 5.5.2017. Odo dňa nasledujúceho po dni prvej platby žalobcu nad rámec istiny úveru začala plynúť dvojiročná subjektívna premlčacia doba. Vzhľadom na dvojiročnú subjektívnu premlčaciu dobu premlčané sú plnenia, ktoré žalobca nad rámec istiny úveru, teda bez právneho dôvodu uhradil žalovanému pred 5.5.2015. Keďže žalobca vykonal titulom predmetnej zmluvy o úvere úhrady od 7.10.2009 do 9.2.2013 (v rámci ktorých istinu úveru 1.519,39 Eur po prvý krát preplatila úhradou 24. splátky v sume 65,43 Eur dňa 7.9.2011), je zrejmé, že premlčacia doba uplynula márne pred podaním žaloby na súd pokiaľ ide o všetky vykonané úhrady žalobcu nad rozsah istiny úveru. Od nasledujúceho dňa po úhrade poslednej splátky úveru dňa 9.2.2013, t.j. od 10.2.2013 začala plynúť dvojiročná subjektívna premlčacia doba, a uplynula márne dňa 10.2.2015. Ak je premlčaná táto úhrada zo dňa 9.2.2013 nad rámec istiny úveru, je zrejmé, že premlčané sú aj všetky predchádzajúce úhrady žalobcu nad rámec istiny úveru. Pokiaľ by žalobca žalobou uplatnil aj nárok na zaplatenie bezdôvodného obohatenia v sume 1.569,19 Eur, ktorú uhradil žalovanému dňa 2.10.2014, aj toto právo by vyhodnotil súd ako premlčané, pretože od nasledujúceho dňa 3.10.2014 začala plynúť dvojiročná subjektívna premlčacia doba, a uplynula márne dňa 3.10.2016. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní

uzavrel, že v danom prípade nie sú splnené podmienky pre aplikáciu objektívnej 10 ročnej premlčacej doby ako to navrhoval žalobca. Nebolo totiž preukázané, že žalovaný získal bezdôvodné obohatenie úmyselne, čo je zákonnou podmienkou pre použitie 10 ročnej premlčacej doby v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Pre vznik záväzku

z bezdôvodného obohatenia sa nevyžaduje zavinenie povinnej osoby, ktorá sa bezdôvodne obohatila na úkor inej osoby. Ak však oprávnená osoba tvrdí, že povinná osoba získala na jej úkor úmyselne majetkový prospech bez právneho dôvodu, musí oprávnená osoba preukázať úmyselné konanie povinnej osoby, pri ktorom došlo k bezdôvodnému obohateniu. Zavinenie je vybudované na zložke vedomostnej a zložke vôľovej. Podľa stupňa vôľovej zložky sa rozlišuje úmysel priamy alebo nepriamy. O priamy úmysel pri bezdôvodnom obohatení podľa Občianskeho zákonníka ide vtedy, pokiaľ ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil, vedel, že svojím konaním získa bezdôvodné obohatenie a chcel ho získať. O nepriamy úmysel ide ak ten, kto sa na úkor iného obohatil, vedel, že svojím konaním môže získať bezdôvodné obohatenie a pre prípad, že sa tak stane, bol s týmto následkom uzrozumený. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv. S poukazom na okolnosti uzavretej úverovej zmluvy bol žalobca povinný preukázať, že žalovaný v čase uzavretia zmluvy o úvere a prijatia plnení nad rámec istiny úveru na základe tejto zmluvy skutočne vedel, a chcel získať bezdôvodné obohatenie alebo aspoň bol uzrozumený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje. Z úverovej zmluvy, ktorú sporové strany uzavreli v zmysle § 497

a nasl. Obchodného zákonníka, vyplýval pre žalobcu ako dlžníka záväzok, že poskytnuté peňažné prostriedky žalovanému vráti a zaplatí mu úroky. Je nesporné, že žalovaný chcel získať odplatu vo forme úrokov za poskytnutý úver, keďže z týmto účelom sú uzatvárané veriteľmi zmluvy o úvere. Uvedené však nedokazuje jeho úmysel získať bezdôvodné obohatenie na úkor žalobcu. V čase uzavretia zmluvy dňa 25.9.2009 ani v čase prijatia platieb od žalobcu (posledná platba zo dňa 2.10.2014) nemohol žalovaný vedieť ani predpokladať, že o neskôr posúdi súd zmluvu o úvere uzavretú medzi žalovaným, žalobcom a spoludlžníčkou ako neplatný právny úkon (právne posúdenie v rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 27 C135/2014-33 zo dňa 7.10.2014), resp. ako právny úkon, z ktorého mu voči žalobcovi a spoludlžníčke nevznikol nárok na úroky a poplatky (odplatu) dojednané v zmluve o úvere z dôvodu absencie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z.. Nemožno prehľadnúť fakt, že uvedené závery súdov sú výsledkom súdneho výkladu na vec vzťahujúcich sa právnych predpisov, pričom žalovaný si uvedené právne predpisy v čase uzavretia zmluvy o úvere vykladal inak ako ich vykládali neskôr súdy v rámci rozhodovacej praxe. V uvedenom časovom období dochádzalo aj k zmenám zákonných ustanovení upravujúcich spotrebiteľské zmluvy. Navyše rozhodovacia činnosť všeobecných súdov nebola vždy rovnaká a stávalo sa, že pokiaľ jeden súd nárok zo spotrebiteľskej zmluvy pripravenej žalovaným a uzatvorenej so spotrebiteľom priznal, iný okresný súd nárok z obdobnej spotrebiteľskej zmluvy vyhodnotil ako nedôvodný. Vzhľadom na uvedené je len ťažko možné jednoznačne a nespochybniteľne preukázať úmysel žalovaného ako veriteľa uzatvárať zmluvy o spotrebiteľskom úvere s úmyslom sa bezdôvodne obohacovať na úkor spotrebiteľov. Rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co 9/2012 zo dňa 21.1.2013

a sp. zn. 9Co 648/2013 zo dňa 20.2.2014, v ktorých bol účastníkom žalovaný, a na ktoré poukázal žalobca v žalobe, a ktorými boli konštatované pochybenia žalovaného ako dodávateľa pri koncipovaní zmlúv o spotrebiteľskom úvere boli vydané až po uzavretí predmetnej zmluvy o úvere zo dňa 25.9.2009. Žalobcom predložené odpovede Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 23.9.2016 a 23.6.2016, v ktorých ministerstvo konštatovalo, že

v tam uvedených dvoch zmluvách o úvere č. 170043-73539, č. 218938-23210 absentujú náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. boli tiež vyhotovené niekoľko rokov po uzavretí predmetnej zmluvy o úvere zo dňa 25.9.2009. Z predloženého výňatku inšpekčného záznamu Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave zo dňa 16.10.2009 vyplýva, že u žalovaného bola vykonaná inšpekcia zameraná na dodržiavanie zákona č. 258/2001 Z.z. so záverom inšpektorátu, že v 10 námatkovo vybraných a prekontrolovaných zmluvách o úvere uzavretých od 25.2.2009 do 22.6.2009 nebolo zistené prekročenie hodnoty RPMN. Súd potom uzavrel, že žalobca neprodukoval dôkazy, z ktorých by vyplývalo, že

v čase uzavretia zmluvy bolo príslušným orgánom (napr. súdom, alebo iným orgánom dohľadu) žalovanému vytýkané, že neuvádzaním povinných náležitostí do zmluvy o spotrebiteľských úveroch porušuje zákon, resp. že žalovanému nevznikol nárok na odplatu za úver, a žeby z toho konania žalovaného bolo možné bez akýchkoľvek pochybností odvodiť úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobcu. V obdobných konaniach

o vydanie bezdôvodného obohatenia nebolo súdmi vyhodnotené konanie žalovaného iba vzhľadom na jeho zaužívanú prax pri uzatváraní zmlúv so spotrebiteľmi a prijímaní plnení

z týchto zmlúv ako úmyselné konanie za účelom získania bezdôvodného obohatenia, pokiaľ nebol bez pochyb vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu preukázaný úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť (napr. rozsudky Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co 68/2018 zo dňa 20.6.2018, sp. zn. 5Co 11/2018 zo dňa 8.5.2018, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co 1015/2014 zo dňa 25.4.2018, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co 332/2017 zo dňa 28.3.2018). Súd prvej inštancie sa nestotožnil

s tvrdením žalobcu, že vznesenie námietky premlčania žalovaným v tomto konaní je výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Námietka premlčania je zákonným inštitútom, ktorého účelom je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva na súde

a zároveň zabrániť stavu právnej neistoty na strane povinných osôb, ktoré by v prípade neexistencie inštitútu premlčania boli nútené splniť si svoje povinnosti aj po časovo neprimeranej dobe. Nie je vylúčené, aby aj taký výkon práva, ktorý je v súlade so zákonom predstavoval konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi a preto nepožíval právnu ochranu. O takýto prípad však môže ísť iba celkom výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť však len taký výkon práva, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhej strany sporu, pričom vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhá strana sporu márne uplynutie premlčacej doby nezavinila a voči nej by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom uplatňovaného práva a dôvodmi, pre ktoré svoje právo včas neuplatnil. Pre posúdenie tejto primeranosti je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva. Posúdenie vznesenia námietky premlčania ako výkonu práva v rozpore s dobrými mravmi je natoľko významným zásahom do právnej istoty strany, ktorá námietku premlčania vzniesla, že okolnosti, za ktorých bola vznesená museli prekročiť rámec dobrých mravov natoľko intenzívne, že tento zásah možno považovať za odôvodnený (napr. uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 176/2011, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/507/2014, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/41/2012). V danom prípade však žalobca netvrdil žiadne relevantné konkrétne okolnosti, ktoré by opodstatňovali záver o tom, že vznesená námietka premlčania práva zo strany žalovaného predstavuje výkon práva v rozpore s dobrými mravmi. Neboli zistené také objektívne okolnosti, ktoré by žalobcovi bránili uplatniť svoje právo na súde pred uplynutím zákonnej premlčacej doby, a ktoré okolnosti by zavinil žalovaný. Skutočnosť, že žalovaný v inom súdnom konaní uplatnil proti žalobcovi svoje nároky

z predmetnej zmluvy o úvere nebránili žalobcovi domáhať sa svojho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia priamo v tomto inom súdnom konaní vzájomnou žalobou, teda nemusel čakať na vydanie rozsudku súdu. Keďže žalobca nemá právnické vzdelanie, mohol sa obrátiť so žiadosťou o poskytnutie právnych služieb na advokáta, prípadne na Centrum právnej pomoci. Neobstojí ani tvrdenie žalobcu, že až z rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 27C 135/2014 zo dňa 7.10.2014 sa dozvedela, že žalovaný tým, že prijal od neho úhrady nad rámec istiny úveru sa na jej úkor bezdôvodne obohatil, a skôr sa to nemala ako dozvedieť, pretože je nutné zohľadniť zásadu neznalosť práva nikoho neospravedlňuje ako je táto bližšie uvedená v odseku 28 odôvodnenia tohto rozsudku a bolo potrebné vziať zreteľ aj na zásadu práva patria bdelym (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí svoje oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. Je predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva uplatňovali, bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu strácať svoje práva. Žalobca, aby predišiel premlčaniu svojho práva mala možnosť vlastným úsilím si toto právo ustrážiť, riadne a včas ho uplatniť vykonaním príslušného procesného úkonu. Je teda zrejmé, že márne uplynutie premlčacej doby nemožno pričítať v žiadnom rozsahu žalovanému, ale ide výlučne o zavinenie žalobcu, ktorá má dbať o to, aby si práva na súde uplatnil včas. Pretože žalovaný vzniesol dôvodne námietku premlčania uplatneného práva, a premlčané právo nemožno podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka priznať, súd žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol.

3. Zmenenou žalobou sa žalobca proti žalovanému domáhal aj zaplata prmeraného finančného zadostučinenia v sume 1.444,15 Eur. Základným predpokladom po splnení ktorého vzniká spotrebiteľovi nárok voči dodávateľovi na zaplata prmeraného finančného zadostučinenia je v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. to, že spotrebiteľ bol úspešný

v konaní, v ktorom uplatnil proti dodávateľovi nárok z dôvodu porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi. Úspech v konaní sa musí premietnuť do výroku rozsudku. Keďže však nárok o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý žalobca uplatnil

proti žalovanému pre porušenie predpisov na ochranu práv spotrebiteľov zo strany žalovaného bol pre dôvodne vznesenú námietku premlčania týmto rozsudkom zamietnutý, neboli splnené podmienky v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Preto nebolo možné žalobe vyhovieť ani v tejto časti, a súd ju výrokom I. zamietol. Žalovaným vznesená námietka miestnej nepríslušnosti tunajšieho súdu prejednať a rozhodnúť danú vec nebola dôvodná. Uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia ako aj nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia má základ v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere. Pri uzatváraní predmetnej zmluvy a pri plnení z nej mal žalobca postavenie spotrebiteľa a žalovaný vystupoval ako dodávateľ. Je teda zrejmé, že žalobca uplatnil právo zo spotrebiteľskej zmluvy a ide o spotrebiteľský spor. Podľa § 19 písm. d/ CSP je na konanie miestne príslušný súd, v ktorého obvode má adresu trvalého pobytu žalobca, ktorý je spotrebiteľom, ak ide o spotrebiteľský spor. Keďže žalobca má adresu trvalého pobytu v Trenčíne, ktorý patrí do územného obvodu Okresného súdu Trenčín, je daná miestna príslušnosť tunajšieho súdu.

4. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca. Mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. So závermi súdu prvej inštancie, že žalobca sa môže dozvedieť o svojom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia okamžikom, kedy žalobca uhradí splátku, ktorou poskytnutú istinu prvýkrát preplatí, žalobca nesúhlasí. Okamih, kedy sa žalobca dozvedel, že žalovanému zaplatil viac ako mal, teda o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného bol až okamih porady s advokátom o veci. Žalobca nesúhlasí ani so záverom súdu prvej inštancie týkajúcim sa objektívnej 10 ročnej premlčacej doby. Ak žalovaný predložil formulárovú zmluvu o úvere, ktorej obsahom boli neprimerané úroky a poplatky za poskytnutie finančných prostriedkov, ako aj neprijateľné zmluvné podmienky, žalovaný - dodávateľ musel vedieť, že keď spotrebiteľ splní svoj záväzok v zmysle takejto zmluvnej dokumentácie, žalovaný sa obohatí na úkor spotrebiteľa. Je zrejmé, že tak žalovaný urobil od samotného vzniku zmluvného vzťahu minimálne s nepriamym úmyslom. Žalobca poukázal na Rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-618/10 Banco Español, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009. Závery ohľadom úmyslu žalovaného obohatiť sa potvrdilo aj Ministerstvo spravodlivosti SR, ktoré prostredníctvom Odboru ochrany spotrebiteľa posudzovalo množstvo spotrebiteľských zmlúv spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia s.r.o. Súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil problematiku objektívnej premlčacej doby. Žalobca nesúhlasí s názorom, že v danej veci je potrebné aplikovať na premlčanie objektívnu trojročnú premlčaciu dobu. Na strane žalovaného došlo k vzniku úmyselného bezdôvodného obohatenia. Počiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby nie je možné automaticky stotožňovať so začiatkom plynutia objektívnej premlčacej doby, t.z. momentom vzniku bezdôvodného obohatenia. Konanie žalovaného pri uzatváraní zmluvy nebolo v súlade s dobrými mravmi a žalovaný nerešpektoval povinnosti stanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch a zákonom na ochranu spotrebiteľa. Vo vzťahu k primeranému finančnému zadosťučineniu súd prvej inštancie tento nárok žalobcu nesprávne vyhodnotil. Predpokladom uplatnenia tohto nároku bolo úspešné konanie spotrebiteľa v pôvodnom konaní, nie konanie na základe tejto žaloby. Pokiaľ je spotrebiteľ úspešný v základnom konaní, nemôže byť neúspešným v nadväzujúcom konaní, ktorým je konanie o primerané finančné zadosťučinenie. Žalobca uzavrel so žalovaným dňa 25.09.2009 Zmluvu o revolvingovom úvere, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobcovi sumu vo výške 1. 161,79 EUR a revolving 773,42 EUR. V tejto veci sa viedlo súdne konanie na Okresnom súde Trenčín sp. zn. 27C/135/2014, v ktorom žalovaný žaloval žalobcu na zaplatenie sumy 1. 569,70 eur s prísl., no konajúci súd žalobu zamietol v celom rozsahu. Konajúci súd žalobu zamietol v celom rozsahu z dôvodu, že považoval predmetnú Zmluvu o úvere za bezúročnú a bezpoplatkovú vzhľadom na absenciu obsahových náležitostí podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Vykonaným súdnym dokazovaním v konaní Okresného súdu Trenčín sp. zn. 27C/135/2014 bolo preukázané, že žalovaný poskytol a vyplatil žalobcovi úver vo výške 1. 519,39 EUR. Žalobca z toho splatil žalovanému sumu vo výške 2.356,61 EUR. Súčasne konajúci súd vo svojom skoršom rozhodnutí zo dňa 07.10.2014 uviedol, že konanie žalovaného pri poskytovaní úverov je v rozpore s dobrými mravmi. Zmluva o revolvingovom úvere obsahovala neprimerané vysoké úroky a poplatky za poskytnutie úveru, preto boli tieto nároky žalobcu absolútne neplatné. Podľa platného znenia normy § 3 ods. 5 posledná veta zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, má právo na primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľ. Keďže žalobca úspešne uplatnil porušenie práva na Okresnom súde súdu Trenčín sp. zn. 27C/135/2014, patrí mu primerané finančné zadosťučinenie za toto uplatnenie

práva. Hmotnoprávnou podmienkou na primerané finančné zadosťučinenie je úspešné uplatnenie práva alebo povinností, v zmysle § 3 ods. 5 posledná veta zák. č. 250/2007 Z. z. na súde. Podmienkou však nie je iná zmluva, ale každé úspešné súdne konanie. Vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu zák. č. 250/2007 Z. z., či už

v pôvodnom alebo terajšom znení, možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritériá na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že novšie znenie Zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinností spotrebiteľa ustanovené Zákom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Aj pri výklade § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. v znení účinnom do 9.6.2013 treba zdôrazniť, že zákonodarca formuloval uvedené ustanovenie tak, že ak porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu (Bez toho, aby ujma nastala alebo čo len hrozila. Postačuje spôsobilosť porušenia práva alebo povinností viesť k ujme spotrebiteľa.), tak základ nároku na finančné zadosťučinenie je daný (arg. „má právo“). Po 9.6.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinností ustanovenej Zákom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi. Žalobca považuje za primerané zaplatenie sumy 1.444,15 EUR ako primerané finančné zadosťučinenie. Táto výška je odôvodnená charakterom zásahu do práv žalobcu, ako aj údajným nárokom vo výške 1.569,70 EUR, ktorý uplatnil žalovaný voči žalobcovi v pôvodnom konaní napriek tomu, že žalobca úver preplatil o sumu 837,22 EUR. Spotrebiteľ, teda nie len že preplatil úver o sumu 837,22 EUR, ale súčasne žalovaný podal voči nemu žalobu na zaplatenie sumy 1.569,70 EUR s prísl., čo spolu znamená, že žalovaný sa obohatil a chcel obohatiť o sumu 2.406,92 EUR (1.569,70 + 837,22). Z tejto sumy 2.406,92 EUR považuje žalobca 60 % za primerané, teda 1.444,15 EUR. Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca uvádza, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa na toto konanie. Žalobca žiadal, aby odvolací súd v prípade potvrdzujúceho rozsudku vo výroku I. zmenil výrok II. a žalovanému nepriznal voči žalobcovi náhradu trov konania pri aplikácii § 257 CSP. Ďalej žalobca žiadal na základe svojich odvolacích námietok napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe žalobcu vyhovieť a zároveň priznať žalobcovi voči žalovanému plnú náhradu trov konania.

5. Žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu k odvolaniu žalobcu uviedol, že zotrúva na svojich doterajších tvrdeniach, pričom považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne. Žalovaný popiera tvrdenia žalobcu o úmyselnom bezdôvodnom obohatení. Úmysel (priamy alebo nepriamy) musí smerovať k bezdôvodnému obohateniu a musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Žalobca neuviedol a ani nepreukázal jedinú skutočnosť o vedomosti žalovaného, že by mal získavať bezdôvodné obohatenie. V tomto smere poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 14Co/530/2015, sp.zn. 14Co/637/2015, sp.zn. 16Co/746/2015 a rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 9Co/516/2015. Žalovaný ďalej uviedol, že žalobcovi žiaden nárok na primerané finančné zadosťučinenie nevznikol. Žalobca neosvedčil a nepreukázal splnenie zákonnej podmienky podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Neexistenciu uvedeného nároku je možné vyvodiť z toho, že rozhodnutie v konaní sp.zn. 5Csp/82/2017 nekonštatuje a neurčuje porušenie povinností žalovaného ustanovenej právnym predpisom na ochranu spotrebiteľa. Predpoklad uvedený v zákone („úspešne uplatní porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi“) vyžaduje rozhodnutie vo výroku súdu, v ktorom sa uvedené konštatuje. Vyplýva to aj zo základného princípu civilného sporu, že pre súd a každý orgán je záväzný len výrok rozhodnutia, nie odôvodnenie rozhodnutia. Žalovaný napáda dôvodnosť uplatňovaného nároku na primerané finančné zadosťučinenie čo do jeho základu, ale aj do jeho výšky. Žaloba neobsahuje žiaden dôvod a spôsob, ktorý by túto sumu odôvodnil. Žalovaný v prípade úspechu trvá aj na priznaní nároku na náhradu trov konania. Napadnutý rozsudok žalovaný navrhol ako vecne správny potvrdiť a súčasne žiadal priznať aj nárok na náhradu trov konania.

6. K vyjadreniu právneho zástupcu žalovaného sa žalobca nevyjadril.

7. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

8. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výroku ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď v danej veci nezistil dôvod k tomu, aby zopakoval alebo doplnil dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vychádzal zo skutkových zistení ustálených v konaní súdom prvej inštancie (§ 383 CSP). K procesnému postupu odvolacieho súdu, ktorý prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 219 ods. 1 a 3 CSP, miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Trenčíne a na webovej stránke Krajského súdu v Trenčíne v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, dňa 15.1.2020, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku odvolacím súdom.

9. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania. Rozsudok súdu prvej inštancie obsahuje náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. Postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, zaoberal sa tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď s poukazom na ním citované ustanovenia žalobu žalobcu zamietol a žalovanému ako úspešnej strane sporu priznal proti žalobcovi nárok náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

11. Primárne odvolací súd uvádza, že základom jeho rozhodnutia vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalobcu je aplikácia ustanovenia § 387 ods. 2 CSP, pretože sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku súdom prvej inštancie. Na zdôraznenie správnosti tak skutkových ako aj právnych záverov vyjadrených v napadnutom rozsudku uvádza, že napadnutý rozsudok má všetky náležitosti riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia podľa § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie sa jasným, zrozumiteľným spôsobom vyjadril k uplatnenému nároku žalobcu, ako aj k použitej obrane žalovaného a k vykonaným dôkazom. Pri aplikácii § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd nie je povinný vo vzťahu k odvolacím dôvodom opätovne zopakovať tie skutkové a právne závery, ktoré už vyjadril v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie a s ktorými sa odvolací súd stotožňuje, keď je postačujúce na ne len odkázať (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 350/09, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 170/2005). V súlade aj s ustálenou judikatúrou Ústavného súdu SR, súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku dal odpoveď na všetky podstatné a právne významné okolnosti dané v sporovej veci. Rovnako aj vo vzťahu ku konaniu odvolacím súdom a k odôvodneniu jeho rozsudku sa poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 115/03 z 3. júla 2003, z ktorého vyplýva, že ani odvolací súd nemusí dať odpoveď na každý odvolací dôvod, len na ten, ktorý má pre vec podstatný význam. Podľa Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/05 zo dňa 16. marca 2005, „... odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní“.

12. Žalobca sa v zmysle zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia s poukazom na neplatnosť zmluvy o úvere - Zmluva o revolvingovom úvere zo dňa 25.09.2009. Je nesporné, že žalobca uhradil poslednú splátku úveru dňa 9.2.2013, pričom istinu úveru 1.519,39 eur preplatil žalobca úhradou 24. splátky v sume 65,43 eur dňa 7.9.2011.

13. Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. To, kedy oprávnený získal informácie o právnej stránke možnosti domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia (napríklad o tom, ako možno právne kvalifikovať jeho nárok), nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. Rozhodujúcim pritom je, že zákon č. 258/2001 Z.z. priamo ustanovuje, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, resp. kedy veriteľ úroky a poplatky žiadať nemôže.

14. Podľa ustanovenia § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia najneskôr premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. V danej veci sa odvolací súd stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal úmyselné bezdôvodné obohatenie a v danej veci bolo preto potrebné aplikovať trojročnú objektívnu premlčaciu dobu. Žalobca podal predmetnú žalobu na súd po uplynutí premlčacej doby.

15. Odvolací súd konštatuje, že subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť po uplynutí objektívnej premlčacej doby, nakoľko objektívna premlčacia doba stanovuje čas, kedy sa najneskôr právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí.

16. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní žalobcom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje s skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, ktorý zohľadnil premlčanie žalovaného nároku. Ani v odvolacom konaní neboli preukázané ani tvrdené také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Objektívna premlčacia doba začala plynúť odo dňa vzniku bezdôvodného obohatenia, to zn. dňom nasledujúcim po zaplatení prvej splátky nad rámec poskytnutých peňažných prostriedkov. Žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia bola podaná dňa 5.5.2017, to zn. všetky nároky, ktoré vznikli pred 5.5.2014 sú premlčané, nakoľko uplynula objektívna premlčacia doba, v rámci ktorej plynula aj dvojročná subjektívna premlčacia doba a súd prvej inštancie správne rozhodol tak, že žalobu žalobcu o vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol. Odvolací súd posúdil aj odvolacie námietky žalobcu týkajúce sa uplatneného nároku žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie taktiež za nedôvodné a nárok žalobcu na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 1.444,15 eur odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodný z dôvodov, ako uviedol súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí.

17. Odvolací súd po vyhodnotení podstatných odvolacích tvrdení žalobcu konštatuje, že v odvolacom konaní nezistil žiadne dôvody na iné posúdenie skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, ktoré vychádzajú z obsahu súdneho spisu a dávajú dostatočný podklad pre jeho rozhodnutie. Rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne zisteného skutkového stavu.

18. Súd prvej inštancie rozhodol správne aj o náhrade trov konania, keď správne právne posudzoval vec podľa ustanovenia § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 CSP a dospel k správne záveru, keď žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Na aplikáciu ustanovenia § 257 CSP neboli splnené podmienky - existencia dôvodov hodného osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Žalobca existenciu takýchto dôvodov a výnimočnosť okolností nepreukázal a konajúci súd takéto dôvody a okolnosti nenašiel.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 a § 262 ods. 1 CSP. Žalovanému ako úspešnej strane sporu priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).